

Οι Φλόγες παραξενεφτήκανε μ' αὐτὸ τὸ μεγάλο σάλαγο ποὺ ἀκούγανε πάνου στὸν οὐρανό. «Τ' εἶν' αὐτό, λέγανε, ποὺ ἀκούγεται καὶ κάνει τόσο βρόντο; Μὰ ὅ,τι καὶ νᾶναι, ἐμεῖς θὰ τοῦ στείλουμε ἕναν ἀποσταλμένο νὰ τοῦ κηρύξουμε τὸν πόλεμο». Καὶ τοῦ στείλανε μιὰ τους γι' ἀποσταλμένο καὶ τοῦ κηρύξανε τὸν πόλεμο.

Τ' Ἀστροπελέκι ποὺ πάραεῖτανε περήφανο θύμωσε πολὺ καὶ ἀποκρίθηκε: «Ποτές μου ἐγὼ κανένα δὲν πείραξα, καὶ ποτές ὡς τώρα δὲν ἔκαμα κακὸ· τίς ἀστραπές μου καὶ τίς βροντές μου, τίς ἔκανα γιὰ μένα μοναχά. Μιὰ κ' ἔρχεστε ἔμως καὶ μοῦ ζητᾶτε λόγο ἴσα μ' ἐδῶ πάνου στοὺς ἀέρηδες ποὺ εἶναι δικό μου χτήμα, θὰ κάνουμε πόλεμο καὶ θᾶναι φοβερός».

Κ' ἔτσι διορίσανε τὴ μέρα ποὺ θὰ γινόταν ἡ μάχη, διορίσανε ἀκόμα καὶ τὴ θέση. Κ' εἶταν αὐτὴ ἕνα μεγάλο πλάτωμα ἀπάνου στὴν κορφὴ ἑνὸς μικροῦ βουνοῦ.¹⁾

Οἱ Φλόγες μαζωχτήκανε καὶ σηκωθήκανε μ' ὅση γίνεται ὀρμή. Σκορπίσανε μπόλικο καπνὸ πολὺ μάδρο καὶ πυκνὸ. Σκούζανε, σφυρίζανε, στριφογυρίζανε, καὶ ἀπότες ψηλώνανε μ' ἀναλαμπὴ μεγάλη.

Τ' Ἀστροπελέκι, ἔδαζε καὶ αὐτὸ ὅλα τὰ δυνατὰ του, μῶλο ποὺ εἶτανε ἀκόμα μέρα, καὶ τὰστροποβολήματά του θαμπώνανε τὰ μάτια, καὶ τὰδλεπες νὰ ξεφλεβίζουνε γαλάζια, κίτρινα, πράσινα, μενεξελιά χρώματα, καὶ ὅλα τὰποδέλοιπα, καὶ μ' ἕναν κρότο τρομαχτικόν.

Τρεῖς φορές ἔπεσε μὲ ὀρμὴ μέσα στίς Φλόγες, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τις σθῆσῃ, καὶ παραδέχτηκε πῶς νικήθηκε.

Ἔτσι τραδηχτήκανε οἱ Φλόγες καὶ τ' Ἀστροπελέκι, στὰ λημέρια του καθέναν, νὰ γιατρέψουνε τίς πληγές τους.

Σὲ λίγες μέρες ξανάρχισε ὁ πόλεμος, μὲ τὴν ἴδια ὀρμή, ὅπως τὴν πρώτη φορά. Τάντίμαχα μέρη πάθανε μεγάλες ζημιές καὶ τὰ δύο, μὰ καὶ τούτῃ τὴ φορά νικήθηκε τ' Ἀστροπελέκι ἀπὸ τίς Φλόγες.

Ἔσπαζε τὸ κεφάλι του τ' Ἀστροπελέκι τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ βάλῃ κάτω τὸν ὀχτρό, κ' εἶτανε πολὺ θυμωμένο.

Τότες θυμήθηκε τίς φιλενάδες του τίς μπόρες, τίς σύναξε κ' ἔκαμε ἕνα μεγάλο «καβαίγ» (σουδούλιο) καὶ τοὺς εἶπε νὰ τοῦ δώσουνε τὴ βοήθεια

ἀπόγεμα, ἀπὸ τὸ Γενάρη κ' ἐδῶ, στὴ μεριὰ τῆς ἀνατολῆς σωρίζουνται πελώριες μπόρες, τουλοῦπες ἀσπρες σὰ μπαμπάκι ξαμένο· καὶ δόστου βροντές, ἀστραπές, γεμίζουν τὰ οὐράνια ἄλυσίδες ἡλεκτρικὲς ὡς ποὺ νὰ ξεσπᾶσῃ ἡ καταγίδια. Καὶ κάθε μέρα κάνει διαφορὰ στὴν ὥρα τῆς ἀνάλογα μὲ τὴ διαφορὰ τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῆς καλλιρροίας.

1) Ἔτσι ἀκουσα τὴ φράση ἀπὸ τὸ Μπουτούμκουρα.

τους. Κι αὐτὲς ὑποσκεθῆκανε νὰ τοῦ δώσουνε τὴ βοήθεια ποὺ ζητοῦσε.

Τ' Ἀστροπελέκι τότες κήρυξε καὶ αὐτὸ μὲ τὴν ἀράδα του τὸν πόλεμο στίς Φλόγες, καὶ διόρισε γιὰ τόπο τῆς μάχης τὸ πλάτωμα ποὺ εἶχανε πολεμήσει καὶ τὴν πρώτη φορά.

Τὴ διορισμένη μέρα, φανήκανε νὰ προβαίνουνε ἀπὸ τίς τέσσερις ἄκρες τοῦρανοῦ μεγάλες μάδρες μπόρες.

Τ' Ἀστροπελέκι εἶτανε κρυμμένο ἀπὸ πίσω τους, καὶ πότε πότε βροντοῦσε μ' ἕναν ἦχο σατανικό. Οἱ Φλόγες στὴν ἀρχὴ τρομάζανε μὲ κείνο τὸ ἀλλόκοτο πρᾶμα, μὰ ἐπειδὴς κ' εἶχανε μεγάλο κουράγιο, ἀρχίσανε τὴ μάχη μὲ ἀπόφαση.

Μαζωχτήκανε ὅλες μαζί, γινήκανε ἕνας σωρὸς πολὺ μεγάλος, κ' οἱ πὺθ γκαρδιακωμένες ἀνεδαίνανε ἀπάνου στίς ἄλλες γιὰ νὰ φτάσουνε πολὺ ψηλά.

Μὰ τ' Ἀστροπελέκι δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τινάζῃ μὲ δύναμη ἀστραπὲς ἀνάμεσα στίς μπόρες. Κι ἅμα φτάσανε τοῦτες ἴσα ἴσα ἀπὸ πάνου ἀπὸ τίς Φλόγες, ἀφτήκανε μονομιᾶς νὰ πῆσῃ σ' αὐτὲς ἀπάνου τὸ νερὸ ποὺ βαστοῦσανε. Καὶ γίνηκε μέσα στίς Φλόγες γενικὴ ἀνακατωσούρα, καὶ φωνάζανε σῶσε με νὰ σὲ σώσω, καὶ φέδγανε πατεῖς με πατῶ σε.

Πρῶτος ἔφυγε ὁ Βασιλιάς τους κ' ἔκανε ἀρχὴ τῆς φεδγάλας ὀλωνῶνε, μάλε-βράσε. Τὸν ἀκολουθῶσανε πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες, καὶ ὅλοι τους κρυφτήκανε στὰ βᾶθη τῶ βουνῶνε. Καὶ καμιά φορά βγαίνουνε ἀπὸ τίς τρύπες ποὺ ἀνοίγουνε στίς κορφές σὲ κάμποσα ἀπὸ δάφτια, καὶ ἀπ' αὐτὲς βαστᾶ ἡ φλέβα τῶν ἡφαίστειω.

Οἱ ἄλλες Φλόγες κρυφτήκανε σὲ κάτι σώματα, ξύλα, σίδερα καὶ πέτρες. Καὶ γιὰ τοῦτο μπορούμε καὶ βρῖσκουμε φωτιὰ σὰν τρίψουμε τὸνα μὲ τᾶλλο δυὸ ξερὰ ξύλα.

Γι' αὐτὸ ἀκόμα ξεφλεβίζουνε σπῖθες, ἅμα χτυποῦμε ἄξαφνα μιὰ κορτερὴ πέτρα μ' ἕνα κομμάτι ἀτσάλι.

Ἀναλαλέβη, 15 τοῦ Τρυγητῆ 1909.

ΛΑΒΑΖΑΓΚΑΣ*

Θέλεις νὰ ἐμιλήσουμε γιὰ τὴ γλώσσα· μήπως ἔχω ἄλλο σὲ νοῦ μου, πάρῃς ἐλευθερίαν καὶ γλώσσα; Ἐκεῖνη ἀρχισε νὰ πατῇ τὰ κεφάλια τὰ Τούρκικα, τούτῃ θέλει πατήσῃ γλήγορα τὰ σοφολογιστικὰ, καὶ ἔπειτα ἀγκαλιασμένες καὶ οἱ δύο θέλει προχωρήσουν εἰς τὸ δρόμο τῆς δόξας, χωρὶς ποτὲ νὰ γυρίσουν ὀπίσω, ἂν κανένας Σοφολογιστικὸς κρᾶζῃ, ἢ κανένας Τούρκος βραύξῃ· γιὰτὶ γιὰ μένα εἶναι ὅμοιοι καὶ οἱ δύο

ΣΟΛΩΜΟΣ